

РЕШЕНИЕ

№ 141

гр. Пловдив, 08.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VI СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Надежда Н. Дзивкова Рашкова

Членове: Виделина Ст. Куршумова
Стойчева
Дафина Н. Арабаджиева

при участието на секретаря Валентина П. Василева
като разгледа докладваното от Виделина Ст. Куршумова Стойчева Въззивно гражданско дело № 20215300502523 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на „Орион Секюрити -1“ ЕООД, ЕИК: 115775841, със седалище и адрес на управление: гр.Пловдив, ул.Свобода №25, ет.8, ап.87, подадена против Решение № 261103 от 07.04.2021 г. постановено по гр.д.№ 5675 по описа за 2020 г. на РС - Пловдив, XV гр.с., **в частта**, с която признава уволнението на Д. П. К., ЕГН: *****, осъществено със Заповед № 6/ 25.03.2020 г., издадена от управителя на „Орион Секюрити- 1“ ЕООД, с която е прекратено трудовото правоотношение между страните на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ, считано от 26.03.2020 г., за незаконно и го отменя; **в частта**, с която възстановява Д. П. К. на заеманата преди уволнението длъжност „****“ при „Орион Секюрити- 1“ ЕООД; **в частта**, с която осъжда „Орион Секюрити- 1“ ЕООД да заплати на Д. П. К. сума в размер на 3 681, 96 лева, представляваща обезщетение по чл. 225, ал. 1 от КТ за оставане без работа вследствие на незаконното уволнение, за периода 26.03.2020 г. - 26.09.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда /27.05.2020/ до окончателното ѝ заплащане; **в частта**, с която осъжда „Орион Секюрити- 1“ ЕООД да заплати на Д. П. К. на основание чл. 224, ал. 1 КТ, сума в размер от 490, 38 лева, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за периода 2018г.- 2020г., ведно със

законната лихва върху посочената сума, считано от датата на подаване на исковата молба в съда /27.05.2020г./ до окончателното ѝ изплащане.

Във въззивната жалба се съдържат оплаквания за предявяване на исковете по чл.344, ал.1, т.1 и 2 КТ след изтичането на двумесечния давностен срок по чл.358, ал.1, т.2 КТ. Решението се оспорва като частично недопустимо при уважаване на иска по чл.224 КТ и като неправилно при уважаване на иска по чл.225 КТ. Възражението за частична недопустимост на решението се обосновава с довода, че е присъдено обезщетение за неизползван платен годишен отпуск на ищцата за времето от 2018 г. до месец септември 2019 г. без да са изложени твърдения от ищцата за сключени и действащи трудови договори преди 04.09.2019 г., нито заявен петитум, с който да се претендира обезщетение преди прекратяване на трудовия договор от 04.09.2019 г., от което се заключава, че съдът се е произнесъл свръхпетитум за времето преди 04.09.2019 г. Излагат се и оплаквания за неправилност на решението в частта му по иска с пр.осн. чл.224 КТ с позоваване на първоначалното заключение на ССЧЕ, според което по предписание на „Инспекцията по труда“ гр.Пловдив на ищцата е изплатено обезщетение за 2 работни дни за 2018 г. и за 8 работни дни за 2019 г. в общ размер от 276, 34 лева с пощенски запис от 24.06.2020 г. На следващо място се излагат се доводи за неправилността на решението при присъждането на обезщетението по чл.225 КТ. Поддържа се, че ищцата е получила покана от ответника на 18.05.2020 г. за назначаването ѝ на работа, което предложение ищцата конлудентно е отказала на работодателя. Навежда се, че обезщетението по чл.225 КТ е лишено от първопричина си - след сочената дата пропусната полза вече не била заради работодателя, а заради самото поведение на ищцата. Моли да се отмени решението на районния съд в частта, с която са уважени исковете по чл.344, ал.1, т.1, 2, 3 КТ и вместо това същите да се отхвърлят. Моли да се обезсили решението в частта, с която е уважен искът по чл.224, ал.1 КТ и е присъдено обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за периода 2018 г.- 2020 г. като частично недопустимо относно периода 2018 - 03.09.2019 г. Моли да се отхвърли иска по чл.224, ал.1 КТ за времето от 04.09.2019 г. до датата на издаване на заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение. Моли да се отмени решението и да се отхвърли като неоснователен иска по чл. 225, ал.1 КТ. Моли за присъждането на разноските по делото. Представя договор за правна защита и съдействие и списък на разноските.

Въззиваемата страна Д. П. К., ЕГН: *****, чрез пълномощника си по делото адвокат Б. П., оспорва въззивната жалба и сочи, че възражението за погасяване по давност не е направено с отговора на исковата молба. Моли да се остави в сила първоинстанционното решение. Претендира разноските за въззивната инстанция. Представя договор за правна защита и съдействие.

Първоинстанционното решение не е обжалвано в частта, с която районният съд е отхвърлил иска с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ за разликата от 490, 38 лв. до пълния претендиран размер от 1 230 лева, в която

част решението е влязло в сила.

Пловдивският окръжен съд, след като провери обжалваното решение съобразно правомощията си по чл.269 от ГПК, прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и обсъди възраженията, доводите и исканията на страните, намери за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, от легитимирана страна срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Производството е образувано по обективно кумулативно съединени иски с правна квалификация чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от КТ вр.чл. 225, ал. 1 от КТ и чл.224, ал.1 КТ, предявени от Д. П. К., ЕГН: ***** против „Орион Секюрити -1“ЕООД, ЕИК:115775841.

Ищцата твърди, че е работила в ответното дружество като *** по трудов договор № 39 от 04.09.2019 г. Със Заповед № 6/25.03.2020 г. била освободена от работа, считано от 26.03.2020 г. Заповедта била връчена на ищцата на 14.04.2020 г. Оспорва заповедта като неправилна и незаконосъобразна. Твърди, че не е депозирала молба за прекратяване на трудовото правоотношение по чл.325, ал.1, т.1 от Кодекса на труда - по взаимно съгласие. Сочи, че от телефонен разговор с Владо Г. през месец април, който е комендант, разбрала, че е освободена от работа, считано от 26.03.2020 г. Тъй като била много болна, ищцата изпратила дъщеря си до офиса на ответника, от където тя получила подготвени преписи от непопълнени молби за разрешаването на отпуск, както и молба до управителя за освобождаване от работа, а така също и заповед за освобождаване от работа. Сочи за покана от 19.05.2020 г. за явяване в офиса за изясняване на правоотношенията с ответника, на която покана не се явила, тъй като трудовоправните отношения вече били прекратени, считано от 26.03.2020 г. Ищцата твърди, че работодателят ѝ дължи обезщетение за използван платен годишен отпуск за 2018 г. от 560 лева, за 2019 г. от 560 лева и за 2020 от 110 лева, или общо сумата от 1 230 лева. По отношение на това обезщетение във въззивната инстанция ищцата уточнява, че: за 2018 г. претендира обезщетението за 16 работни дни в размер на последното брутно трудово възнаграждение за пълен работен месец от 560 лева по трудов договор № 42 от 04.09.2017 г., прекратен със заповед № 28 от 15.06.2018 г.; за 2019 г. претендира обезщетението за 16 работни дни в размер на 560 лева, равняващи се на брутно трудово възнаграждение за последния пълен работен месец от 560 лева по трудов договор № 23 от 29.08.2018 г., прекратен със заповед № 34 от 15.06.2019 г.; за 2020 г. претендира обезщетението за 5 работни дни в размер на 110 лева по трудов договор № 39 от 04.09.2019 г.

Ищцата моли да се отмени Заповед № 6/25.03.2020 г.; да се възстанови на заеманата от нея длъжност преди уволнението като ***; да се осъди ответникът да ѝ заплати обезщетение за оставянето ѝ без работа по чл.225 от

КТ за шестмесечен срок от датата на уволнението от 26.03.2020 г. от 26.09.2020 г. в размер на 3 681, 96 лева / след извършено увеличение по реда на чл.214 ГПК/; да се осъди ответникът да ѝ заплати обезщетение по чл.224 от Кодекса на труда за неизползван платен годишен отпуск в размер общо от 1230 лева, ведно със законната лихва от датата на образуване на делото до окончателното изплащане на сумата за всички посочени по - горе вземания, както и направените разноски.

С депозирания отговор по реда на чл.131 ГПК, ответникът „Орион Секюрити – 1“ ЕООД е оспорил допустимостта на исковете по чл.344, ал.1, т.1 и 2 КТ с довода, че не са предявени в двумесечния срок по чл.358, ал.1, т.2 КТ. По същество не е оспорил трудовото правоотношение между страните по трудов договор № 39 от 04.09.2019 г. и заеманата от ищцата длъжност като ***. Позовал се е на въведеното извънредно положение в страната и преустановяване на посещенията в училищата, въз основа на което твърди за постигнато съгласие с ищцата за прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие. Ищцата заявила, че не желае повече да се явява на работното си място, страхувала се да излиза извън дома си, заради заразата, както и се съгласила вкъщи да подпише заповедта за прекратяване на трудовия договор, както и подготвената за подпис молба от нейно име за освобождаването ѝ /предложението ѝ за прекратяване на договора по взаимно съгласие/. Работодателят се доверил на изявленията на ищцата, издал и подписал процесната заповед. Предал я на свой служител, който посетил дома на ищцата за подпис на молбата ѝ по чл.325, ал.1 КТ, както и за получаване на заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение. Сочил за неочаквана промяна в поведението на ищцата, която отказала да преустанови трудовото си правоотношение. Твърди, че предложил на ищцата сключването на нов трудов договор с него, която го уверила, че ще яви на работа, което не изпълнила. С оглед на изложеното по отношение на иска по чл.344, ал.1, т.1 КТ признава уволнението за незаконно и неговата отмяна, но твърди, че не е дал повод за завеждане на делото, поради което на осн. чл.78, ал.2 ГПК претендира разноските по делото. Искът по чл.344, ал.1, т.2 КТ намира за неоснователен с довода, че е направил всичко възможно за практическото възстановяване на ищцата на работа като ѝ е предложил подписването на нов трудов договор при същите условия, което с поведението си ищцата отказала. Оспорва иска по чл. 344, ал.1, т.3 КТ с довода, че липсва причинна връзка между незаконното уволнение и пропуснатия доход от трудовото правоотношение. Искът по чл.224, ал.1 КТ за платен годишен отпуск за 2018 г. и за времето от 01.01.2019 г. до 04.09.2019 г. намира за неоснователен с довода за сключването на трудовия договор на 04.09.2019 г., а за след този период – че не е налице неизплатено от страна на работодателя обезщетение за неизползван платен годишен отпуск. Моли да се отхвърлят исковете и да се присъдят разноските по делото.

С постановеното по делото решение районният съд е приел за установено съществуването между страните трудово правоотношение и

заеманата от ищцата длъжност „***“ по трудов договор № 39/ 04.09.2019г., както и че работодателят е издал Заповед № 6 от 25.03.2020г. за прекратяване на трудовото правоотношение, считано от 26.03.2020г. на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ- по взаимно съгласие на страните. Районният съд е уважил предявените искове по чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от КТ вр.чл. 225, ал. 1 от КТ след като е приел същите за допустими и основателни. Като неоснователно е прието възражението на ответника за погасяването на исковете по давност с довода, че оспорената заповед е връчена на ищцата на 14.04.2020г., от която дата започва да тече срокът по чл. 358, ал. 2, т. 1 КТ, както и че срокът е спрял да тече и не е изтекъл при предявяване на исковете на основание чл. 3, т. 2 от Закон за мерките и действията по време на извънредното положение. По същество съдът е приел за незаконосъобразно уволнението с довода, че не са установени съвпадащи писмени волеизявления на ищцата и ответника за прекратяване на трудовия договор. С уважаване на иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, районният съд е уважил и иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ като обусловен от него. Искът по чл. 344 ал. 1 т. 3, вр. чл. 225 ал. 1 КТ е уважен с довода, че след прекратяването на трудовото правоотношение, ищцата не е полагала труд при друг работодател, поради което е претърпяла вреди от незаконното уволнение. По отношение искът по чл.244, ал.1 КТ, в обжалваната част на решението, след зачитане на заключенията на ССЧЕ и на СГЕ, районният съд е уважил претенцията до размера на 490, 38 лева за периода 2018 г. - 2020 г.

По отношение валидността и допустимостта на решението в обжалваната му част:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта- в обжалваната му част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата. Обжалваното решение е валидно и допустимо в обжалваната му част. Въззивният съд намира за неоснователен доводът за недопустимост на решението в частта, с която районният съд се е произнесъл по иска с пр.осн.чл.224, ал.1 КТ за времето от 2018 г. до 03.09.2019 г. Не е налице произнасяне от районният съд по искане, което не е заявено или е различно от заявеното, тъй като в исковата молба са изложени твърдения за дължимо от работодателя обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2018 г. от 560 лева, 2019г. от 560 лева и 2020 г. от 110 лева, общо от 1230 лева, в който смисъл е и петитума на иска по чл.224 КТ за присъждане на обезщетение от общо 1 230 лева. В случая районният съд е постановил решението си по иска с пр.осн.чл.224, ал.1 КТ по нередовна искова молба, тъй като в последната липсват изложени конкретни фактически твърдения, на които се основава претенцията за всяка една от годините. Съгласно задължителните указания в т. 5 от Тълкувателно решение № 1 от 09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС във всички хипотези на нередовност на исковата молба, освен в случай на противоречие между обстоятелствената част, в която се излагат твърдения, сочещи на правен

интерес да се търси защита срещу определено лице, и петитума, насочен срещу друго лице, продължава да е актуално разрешението в т. 4 от ТР № 1/2001 г. от 17.07.2001 г. по гр. д. № 1/2001 г. на ОСГК на ВКС, според което когато за пръв път се констатира нередовности на исковата молба пред въззивния съд, той я оставя без движение и дава указания на ищеца за отстраняването им, като след поправянето им постановява решение по съществото на спора. Ето защо и предвид констатираната нередовност на исковата молба, последната беше оставена без движение от въззивния съд. В изпълнение на дадените указания ищцата отстрани нередовностите на исковата молба, като уточни с писмена молба действалия между страните трудов договор, дните и размера на обезщетението за всяка една от годините. При това положение, въззивният съд няма основание да обезсили първоинстанционното решение в сочената от жалбоподателя част, а следва да се произнесе по материалноправния спор между страните.

Предвид горното и на основание чл.269, изр.2 от ГПК следва да бъде проверена правилността на решението по изложените във въззивната жалба оплаквания, както и при служебна проверка за допуснати при постановяването му нарушения на императивни материалноправни норми, като въззивната инстанция се произнесе по правния спор между страните.

По отношение на възприетата от районния съд фактическа обстановка, следва да се отбележи, че въззивният съд е обвързан от онези фактически изводи, за които във въззивната жалба и отговора към нея липсват оплаквания, тоест настоящата инстанция не може да приеме за установена различна фактическа обстановка без нарочни възражения в този смисъл от страна на жалбоподателя и/или въззиваемата страна.

По исковете с правно основание чл.344, ал.1, т.1, 2 и 3 от КТ вр.чл. 225, ал. 1 от КТ:

По делото е безспорно установено и признато от страните, както и се доказва от представените писмени доказателства, че ищцата е била в трудово правоотношение с ответното дружество, на длъжност „***“ по силата на трудов договор № 39/ 04.09.2019 г. Работодателят е издал оспорената Заповед № 6 от 25.03.2020г. за прекратяване на трудовото правоотношение, считано от 26.03.2020 г. на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ- по взаимно съгласие на страните.

Спорен във въззивната инстанция е въпросът относно погасяване на правото на ищцата да търси защита на субективното си право да оспори уволнението, доколкото във въззивната жалба се възражава за предявяване на исковете по чл.344, ал.1, т.1 и 2 КТ след изтичането на двумесечния срок по чл.358, ал.1, т.2 ГПК. Този въпрос следва да се бъде разгледан, тъй като своевременно в отговора на исковата молба е наведено възражението за предявяване на исковете по чл.344, ал.1, т.1 и 2 КТ след изтичането на срока

по чл.358, ал.1, т.2 ГПК, което неоснователно се оспорва от въззиваемата страна.

Според съдържанието на оспорената Заповед № 6 от 25.03.2020г. трудовото правоотношение е прекратено от работодателя, считано от 26.03.2020 г. на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ- по взаимно съгласие на страните. В тази връзка правилни са и по същество не се оспорват изводите на районния съд, че по делото не се установяват съвпадащи писмени изявления на страните за прекратяване на трудовия договор към 26.03.2020г., тоест, че липсва взаимно съгласие за прекратяване на трудовото правоотношение в хипотезата на чл.325, ал.1, т.1 КТ. Според практиката на ВКС, взаимното съгласие се отнася и до датата, от която трудовият договор се прекратява. Несъвпадането на волята на страните относно датата на прекратяването на трудовия договор означава липса на взаимно съгласие. Последното приложено в настоящия казус означава, че между страните липсва съгласие за прекратяване на договора, считано от 26.03.2020 г. и тази дата не може да бъде зачетена при преценка спазването на срока по чл.358, ал.1, т.2 ГПК. В случая намира приложение разпоредбата на чл. 335, ал. 2, т. 3 от КТ, при което срокът за обжалване на заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение е започнал да тече от момента, в който оспорената заповед, като писмено изявление за прекратяване на трудовия договор, е била получена от ищцата. Тук основният довод на жалбоподателя е за получаването на заповедта от ищцата на 26.03.2020 г., а от там и за погасяване на правото ѝ да предяви исковете. Следва обаче да се има предвид, че доколкото през периода от 13.03.2020 г. до 21.05.2020 г. са спрели да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти, е без значение дали ищцата е получила заповедта на 26.03.2020 г. Аргумент за изложеното е чл.3, ал.2 от Закон за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., във връзка с § 13 от Преходните и заключителни разпоредби към Закона за изменение и допълнение на Закона за здравето (ДВ, бр. 44 от 2020, в сила от 14.05.2020 г.), при тълкуването на които се налага извод, че сроковете по чл.358, ал.1, т.2 ГПК са спрели да текат от 13.03.2020 г. до 21.05.2020 г., поради което и в случая двумесечният срок не е изтекъл към 27.05.2020 г., когато е подадена исквата молба.

За пълнота на изложеното следва да се посочи, че по делото не се доказва твърдението на жалбоподателя за получаването на оспорената заповед от ищцата на 26.03.2020 г. В производството са изслушани показанията на св.В.Г. /комендант при жалбоподателя/ и св.Б.К. /дъщеря на въззиваемата/. Съвпадащи са показанията на свидетелите, че заповедта е била предадена от св.Г. на св.К., която е следвало да я предаде на майка си-ищцата. Според показанията на св.Г. това се е случило на 26-ти или 27-ми март, а според св.К. в началото на април, която сочи, че тогава е предала документите на майка си. За установяване на горните обстоятелства не са

събрани други доказателства. Доводът на жалбоподателят е, че следва да се цени сочената от св.Г. дата 26-ти март. Съдът намира този довод за неоснователен, тъй като св. Г. не е категоричен в показанията си, същият сочи и датата 27-ми март, а и неговите показания са изолирани и не се подкрепят от другите доказателства по делото. Следователно, при липсата на други доказателства по делото, следва да се зачете отбелязаната на заповедта дата от ищцата - 14.04.2020 г. Във въззивната жалба липсват други конкретни доводи срещу решаващите изводи на районният съд за уважаването на иска по чл.344, ал.1, т.1 КТ. Такива не са изложени и срещу решението на районния съд в частта, с която е уважен искът по чл. 344, ал.1, т.2 от КТ.

Жалбоподателят е изложил доводи срещу уважаването на иска по чл. 344, ал.1, т.3 от КТ вр.чл. 225, ал. 1 от КТ като оспорва причинната връзка между незаконното уволнение и пропуснатата полза от страна на ищцата /въззивиаемата/ под формата на трудово възнаграждение с твърдението, че с поведението си ищцата сама се е лишила от него, тъй като е отказала предложената ѝ работа от ответника. Последното обаче не се доказва по делото. Единствените събрани в тази насока доказателства са показанията на св.Г., според които е говорил с ищцата да започне работа в детските градини, които работодателят ще вземе като обект. Същевременно обаче свидетелят удостоверява, че няма работодателски функции и не му е възложено да сключва трудови договори. Следователно не може да се приеме, че е налице отправено от работодателя предложение до ищцата. Подобно предложение не се установява да е отправяно и със соченото от жалбоподателя писмо от работодателя от 18.05.2020 г., с което ищцата е била поканена в офиса на дружеството за изясняване на трудовите им правоотношения. Изрично в показанията си свидетелят Г. сочи, че писмата за изясняване на трудовите отношения с ищцата са били с оглед липсата на върната заповед, подписана от нея, тоест за уреждането на отношенията по прекратеното правоотношение, а не за сключването на нов трудов договор. Като краен извод съдът намира, че не се доказва възможността на ищцата да избегне или да ограничи вредите от незаконното уволнение. Други оплаквания против уважената претенция по чл. 344, ал.1, т.3 от КТ вр.чл. 225, ал. 1 от КТ, не са изложени в жалбата. Въззивният съд намира, че искът по чл. 344, ал.1, т.3 от КТ вр.чл. 225, ал. 1 от КТ е уважен в съответствие със събраните по делото писмени доказателства - справка от ТД на НАП Пловдив за оставането на ищцата без работа за период от шест месеца и в размер, установен от приетата в производството ССЧЕ.

При липсата на други оплаквания в жалбата относно уважаването на исковете с правно основание чл.344, ал.1, т.1, т.2 и т.3 КТ във вр.с чл.225 КТ и тъй като въззивният съд напълно споделя решаващите изводи на районния съд, на осн.чл.272 ГПК препраща към тях, без да е необходимо отново да ги повтаря, поради което същите стават част от съжденията в настоящият съдебен акт.

По иска с правно основание чл.224, ал.1 от КТ:

Ищцата претендира заплащането на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2018 г. за 16 работни дни по трудов договор № 42 от 04.09.2017г., прекратен със заповед № 28/15.06.2018 г. на ответника; за 2109 г. за 16 работни дни по трудов договор № 23 от 29.08.2018г., прекратен със заповед № 34/15.06.2019 г. на ответника, които се претендират в размер на последното брутно трудово възнаграждение за пълен работен месец от 560 лева преди освобождаването ѝ от работа съгласно чл.228 КТ; както и за 2020 г. за 5 работни дни по трудов договор № 39 от 04.09.2019 г., прекратен с оспорената заповед в настоящото производство в размер на 110 лева.

Страните не спорят относно прекратяването на трудовото правоотношение по всеки от горните трудови договори. Спорен е въпросът за заплащането на обезщетението от работодателя.

Съгласно заключението на ССЧЕ, прието от въззивния съд, което се цени като обективно и компетентно изготвено след уточненията на искова молба, начисленото от работодателя обезщетение по чл.224, ал.1 КТ на ищцата е: за 2018 г. за 16 работни дни - 408, 00 лева; за 2019 г. за 16 работни дни - 448, 75 лева; за 2020 г. за 5 работни дни - 139, 47 лева. Вещото лице е установило, че на ищцата е изплатено обезщетение за 2018 г. за 17 работни дни от 505, 84 лева, включваща сумата от допълнително платени по предписание на Инспекцията по труда 225, 34 лева и 51,00 лева, както и е изплатено обезщетение за 2019 г. за 9 работни дни - 253, 51 лева. Като остатък за изплащане на обезщетението по чл.224, ал.1 КТ вещото лице е посочило за 2019 г. за 7 работни дни - 195, 25 лева и за 2020 г. за 5 работни дни - 139, 47 лева. Работодателят е представил в първата инстанция разчетно - платежни ведомости за 2018 г. и 2019 г. След оспорване от ищцата на автентичността на подписа ѝ върху ведомостите е открито производство по оспорване на осн.чл. 193 ГПК. Прието е заключение на СГЕ, според което подписът под № 27 във ведомостта от м.06.2019г. не е изпълнен от ищцата Д.К.; подписът под № 30 във ведомостта за м.06.2018 г. е изпълнен от ищцата.

С оглед на така установеното от фактическа страна, съдът намира следното:

По отношение обезщетението за 2018 г.: По делото се установява от заключението на вещото лице, че обезщетението за 16 работни дни е в размер на 408 лева като на ищцата е изплатена сумата от 505, 84 лева за 17 работни дни. Изложеното обосновава извод за изплащане на обезщетението за 2018 г., поради което е неоснователен искът за неговото присъждане.

В жалбата си въззивникът се позовава на изводите на приетото заключение на ССЧЕ в първата инстанция, според което по предписание на „Инспекцията по труда“ гр.Пловдив на ищцата е изплатено обезщетение за 2 работни дни за 2018 г. и за 8 работни дни за 2019 г. с пощенски запис от 24.06.2020 г. В тази връзка следва да се има предвид, че според заключението

на ССЧЕ, прието във въззивната инстанция, работодателят е извършил допълнително плащане за 2018 г. по указания на Инспекцията по труда от 225, 34 лева и е надплатил 51,00 лева, или общо е платил 276, 34 лева. Това обосновава извода, че плащането на сумата от 276, 34 лева е отнесено за погасяване на обезщетението за 2018 г. Вярно е, че е надплатен дължимия размер на обезщетението за 2018 г., но в случая работодателят не е направил възражение за прихващане, поради което и съдът не би могъл да извърши прихващане.

По отношение обезщетението за 2019 г.: Според заключението на ССЧЕ, начисленото обезщетение за 16 работни дни е в размер на 448, 75 лева, от което на ищцата е изплатена сумата от 253, 51 лева. При изслушването си в съдебно заседание, вещото лице удостовери, че е основал извода си за заплащането на сумата от 253, 51 лева на разчетно - платежната ведомост за 2019 г. По делото се установи, че ищцата не е изпълнила подписа си върху сочената ведомост, съгласно заключението на СГЕ. Ето защо, изводите на вещото лице за изплащането на обезщетението за 2019 г. от 253, 51 лева не следва да се ценят, което налага извода, че дължимият размер на обезщетението за 2018 г. е 448, 75 лева.

По отношение обезщетението за 2020 г.: Според заключението на ССЧЕ, начисленото обезщетение за 5 работни дни е в размер на 139, 47 лева, което обосновава основателността на претенцията за заплащане на обезщетение в размер на 110 лева.

С оглед на изложеното се налага извод, че искът по чл.224, ал.1 КТ за заплащане на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск е доказан за 2019 г. в размер на 448, 75 лева и за 2020 г. в размер на 110 лева, или общо в размер на 558, 75 лева. С решението си районният съд е присъдил обезщетение по чл.224, ал.1 КТ в общ размер на 490, 38 лева, като е отхвърлил иска до пълния претендиран размер от 1 230 лева. Решението, в частта му, с която е отхвърлен искът по чл.224, ал.1 КТ не е обжалвано и е влязло в сила. Съгласно чл.271, ал.1, изречение второ ГПК, ако решението не е обжалвано от другата страна, положението на жалбоподателя не може да бъде влошено с новото решение. По аргумент от цитираната разпоредба, в настоящия казус въззивният съд не може да присъди по - висок размер на обезщетението по чл.224, ал.1 КТ от присъдения с обжалваната част на решението. Ето защо, следва да се потвърди решението в обжалваната част, с която на осн.чл.224, ал.1 КТ е присъдено обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в размер на 490, 38 лева, ведно със законна лихва върху сумата от завеждането на исковата молба, доколкото това обезщетение е лихвоносно.

По аргумент от изложеното, решението на районния съд в обжалваните части, ще бъде потвърдено като правилно и законосъобразно, а въззивната жалба ще се остави без уважение като неоснователна.

По разностите в настоящото производство: С оглед изхода на делото,

основателно е искането на въззиваемата страна за присъждането на разноските за въззивното производство. Претендираните от въззиваемата страна разноски са за адвокатско възнаграждение в размер на 1 500 лв., направата на които се удостоверява от представения договор за правна защита и съдействие от 26.10.2021 г., поради което ще бъдат присъдени с решението.

Така мотивиран, Пловдивският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 261103 от 07.04.2021 г. постановено по гр.д.№ 5675 по описа за 2020 г. на РС - Пловдив, XV гр.с., в следните части: **в частта**, с която признава уволнението на Д. П. К., ЕГН: *****, осъществено със Заповед № 6/ 25.03.2020 г., издадена от управителя на „Орион Секюрити- 1“ ЕООД, с която е прекратено трудовото правоотношение между страните на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ, считано от 26.03.2020 г., за незаконно и го отменя; **в частта**, с която възстановява Д. П. К., ЕГН: *****, на заеманата преди уволнението длъжност „***“ при „Орион Секюрити- 1“ ЕООД, ЕИК 115775841; **в частта**, с която осъжда „Орион Секюрити- 1“ ЕООД, ЕИК 115775841, да заплати на Д. П. К., ЕГН: *****, сума в размер на 3 681, 96 лева, представляваща обезщетение по чл. 225, ал. 1 от КТ за оставане без работа вследствие на незаконното уволнение, за периода 26.03.2020 г. - 26.09.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда /27.05.2020/ до окончателното ѝ заплащане; **в частта**, с която осъжда „Орион Секюрити- 1“ ЕООД, ЕИК 115775841, да заплати на Д. П. К., ЕГН: *****, на основание чл. 224, ал. 1 КТ, сума в размер от 490, 38 лева, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2019 г. и 2020г., ведно със законната лихва върху посочената сума, считано от датата на подаване на исковата молба в съда /27.05.2020г./ до окончателното ѝ изплащане.

Решението на районния съд в останалата част не е обжалвано и е влязло в сила.

ОСЪЖДА „Орион Секюрити- 1“ ЕООД, ЕИК 115775841, **ДА ЗАПЛАТИ** на Д. П. К., ЕГН: *****, сума в размер на 1500 лева /хиляда и петстотин лева/ - разноски за адвокатско възнаграждение във въззивната инстанция.

Решението, в частта по исковете с правно основание чл.344, ал.1, т.1, 2 и 3 от КТ във вр. с чл.225 от КТ, подлежи на обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните при наличие на предпоставките по чл. 280 ГПК, пред Върховния касационен съд.

В останалата си част по иска с правно основание чл.224, ал.1 от КТ, решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____